1

Ankstų rytą Bikinio įduboje Kempiniukas Plačiakelnis knarkdamas dar saldžiai miegojo lovelėje šalia pasiguldęs savo augintinę sraigę Garį.

Kempiniuko žadintuvas suūkė lyg rūko sirena. Įsijungė radijas. LABAS RYTAS! – šaukė kaip reikiant įsismaginęs didžėjus. – ČIA RADIJO STOTIS BKN-1 IR AŠ, RENDIS RAKETINIS KURAS, KETINU JUS UŽKURTI! AR PASIRUOŠĘ PRADĖTI DIENĄ?

Pasigirdo daina, ir Kempiniukas Plačiakelnis stryktelėjo iš lovos.

– Aš pasiruošęs! – pareiškė jis.

Spirgėdamas, kas gi laukia šią dieną, Kempiniukas nutraukė antklodę nuo Gario ir jį pažadino. Tada pasileido šokti po kambarį, koja sviesdamas ir gaudydamas

medūzų tinklą ir įsivaizduojama gitara pjaustydamas solo.

– ŠIANDIEN NUTIKS SVARBIŲ DALYKŲ! – pranašavo Rendis Raketinis Kuras.

– Šiandien ta diena! – pritarė Kempiniukas. – Taip ir žinojau!

– VISKAS ATRODO KITAIP! – neatlyžo didžėjus.

– Visas mano gyvenimas pasikeis! – tarė Kempiniukas Gariui.

– Miau? – paklausė Garis.

– Taip, sakiau tai ir vakar, Gari, – atsakė Kempiniukas.

– Miau.

– Ir užvakar...

– Miau.

– Ir daugybę dienų anksčiau! – kalbėjo Kempiniukas Plačiakelnis. – Bet ŠIANDIEN viskas kitaip!

Jis atsišliejo į miegamojo duris, kur pieštuku buvo sužymėta, kiek paaugo per metus.

– LAUKIA SVARBI DIENA! – šūkavo Rendis Raketinis Kuras.

– Mhm, – sulinksėjo Kempiniukas Plačiakelnis. Pokštelėdamas prasivėrė Gario kiautas ir link kampuotos

Kempiniuko galvos nudryko matavimo juostelė. – Na kiek, Gari?

Garis nusprendė paerzinti ir pasakė mažą skaičių:

– Miau.

– Kiek?! – priblokštas sušuko Kempiniukas. – Negali būti!

– MIAU! – nusijuokė Garis, ir tai reiškė „PRIGAVAU TAVE!“.

– Gari, sakyk, kiek iš tikrųjų.

– Miau miau, – įžūliai atšovė Garis patenkintas, kad gali paerzinti šeimininką.

– Gari! – griežtai sudraudė jį Kempiniukas.

Sraigė prišliaužė prie Kempiniuko Plačiakelnio galvos, užsidėjo skaitymo akinius ir atidžiai įsižiūrėjo į matavimo juostelę.

– Miau, – galiausiai pareiškė.

– ĖHĖHĖ! – sušuko Kempiniukas, pergalingai pakeldamas rankas ir nutraukdamas Garį sau nuo galvos – PAPT! – Ar supranti, ką tai reiškia? – paklausė susijaudinęs.

– Miau? – sunerimo Garis.

– Dar kartą taip pasakysi, ir mes nebelaikysim tavęs, – perspėjo Kempiniukas. – Ne, tai reiškia, kad dabar mano ūgis lygiai trisdešimt šeši moliuskai!

– Miau.

– Žinau, kad neatrodo labai daug, Gari, – tarė Kempiniukas, – bet pusė moliusko, kiek paaugau, viską keičia!

– Miau?

– Būtent, Gariuk! – pritarė Kempiniukas. – Dabar visi į mane žiūrės visiškai kitaip! – Kempiniukas Plačiakelnis pastvėrė žadintuvą ir gerokai pagarsino radiją. Pasigirdo šauni daina, ir visą jo namą ananasą užliejo muzikos garsai ir žodžiai. – Juk dabar, – tarė jis, – aš esu DIDELIS VYRUKAS.

Jis išsitraukė muilo burbulų lazdelę ir išpūtė burbulą su užrašu „DIDELIS VYRUKAS“.

KAPT! KAPT! KAPT! Muilas kapsėjo ant Gario, ir šis buvo nepatenkintas.

Kempiniukas Plačiakelnis susigriebė, kad pats metas apsitvarkyti. Dušo kabinoje jis padėjo prausiklį ant aukštesnės lentynėlės.

– Didelis vyrukas, – tarstelėjo.

Virtuvėje prisipylė dubenėlį dribsnių, šastelėjo dar saują:

– Didelis vyrukas.

Namų sporto salėje dirstelėjo į štangą su dviem pliušiniais triušiukais ir uždėjo dar du! Keldamas net sustenėjo. Ir vėl:

– Didelis vyrukas.

Eidamas pro duris ir nekantraudamas pradėti šią jaudinančią dieną, Kempiniukas Plačiakelnis tarė Gariui:

– Susitiksim vėliau, Gari! Traukiu nuveikti ko nors svarbaus, ką gali tik tokie DIDELI VYRUKAI kaip aš!

Prilaikydamas kepurę, jis stuktelėjo į durų staktą:

– Vaje! Teks statyti aukštesnes duris!

– Miau... – Garis išvertė akis. Jis buvo visiškai tikras, kad naujų durų tikrai nereikia, nes Kempiniukas ūgtelėjo visai nedaug.

Kempiniukas Plačiakelnis drąsiai patraukė pro Kalmaro namus. Jo niurzga kaimynas persisvėręs per langą pūtė klarnetą.

KALMORAS! KELMERAS! KALMIS!

– Labas rytas, Kalmare! – pasisveikino Kempiniukas. – Norėtum išgirsti svarbią žinią?

– Kurgi ne! – nusišaipė Kalmaras. – Gal geriau žvilgtelėsiu į kalendorių, – ir užtrenkė langą – BUM!

– Šaunu! – pamojavo Kempiniukas. – Pranešk, kada galėsi.

Linksmai švilpiniuodamas, jis priėjo Patriko namą uolą. Ši garsiai apsivertė – apačioje buvo prikibęs Patrikas. OPLIA!

– Labas rytas, Patrikai! – pasisveikino Kempiniukas su geriausiu draugu.

– Labas rytas! – atsakė Patrikas. – Kas tu toks?

2

Kempiniukas Plačiakelnis negalėjo patikėti, kad Patrikas jo nepažino, ir plačiai išskėtė rankas:

– Patrikai, tai aš!

Patrikas įsiręžė, atsiplėšė nuo uolos ir nusileido ant galvos.

– Močiute? Ar tu apsivertei?

– Ne, Patrikai, tai AŠ – Kempiniukas Plačiakelnis!

Patrikas atsistojo, nusipurtė šiukšles ir atidžiai įsižiūrėjo į Kempiniuką.

– Tu negali būti Kempiniukas Plačiakelnis, – nusprendė jis. – Jis gerokai mažesnio ūgio.

– Koks? – nustebo Kempiniukas.

– Žemesnio stoto, – paaiškino Patrikas, bet Kempiniukas vis tiek nesuprato.

– Koks koks?

„Stotas“ buvo nė kiek ne aiškiau negu „mažesnis ūgis“.

– Vertikaliai trumpesnis, – dar kartą pabandė Patrikas.

– Ką čia šneki?

– Jis žemesnis, – pareiškė Patrikas.

Kempiniukas Plačiakelnis nusiminė.

– Patrikai, negaliu patikėti – per naktį paaugau vos pusę moliusko ir dabar mano ūgis trisdešimt šeši moliuskai, o tu nebeatpažįsti geriausio savo draugo!

Jis pravirko, bet Patrikas nekreipė dėmesio.

– Sakai, esi trisdešimt šešių moliuskų ūgio? – paklausė jis.

– Taiiip! – sukūkčiojo Kempiniukas Plačiakelnis.

– Ik... ik... ik... – sumikčiojo Patrikas, – DABAR TU – DIDELIS VYRUKAS!

Kempiniukas kaipmat liovėsi verkęs.

– ŠIS VYRUKAS YRA DIDELIS!

– Labai didelis! – džiūgavo Patrikas.

– Tikrai didelis! – plyšavo Kempiniukas Plačiakelnis.

– Didelis, didelis, didelis! – kartojo Patrikas.

– Vyrukas, vyrukas, vyrukas! – laidė gerklę Kempiniukas Plačiakelnis.

Jie vis kartojo „didelis, didelis, didelis“ ir „vyrukas, vyrukas, vyrukas“, o pasipiktinęs Kalmaras stebėjo šiuos triukšmaujančius kaimynus persisvėręs per langą ir jau daugybę kartų svarstė, ar nevertėtų kraustytis gyventi toli toli nuo čia.

Kempiniukas Plačiakelnis ir Patrikas susijaudinę patraukė Bikinio įdubos gatve, abu pasitempę, kad būtų Dideli Vyrukai.

– Ei, visi! – sušuko Kampiniukas. – Tikrai didelis!

– Tikras vyrukas! – pridūrė Patrikas.

Pastebėjęs Sendę, Kempiniukas Plačiakelnis riktelėjo:

– Ei, Sende! Ar matai, koks aš pasikeitęs?

– Sveikas, Kempiniuk! – bėgdama ant treniruoklio pasisveikino Sendė. – Ar įsigijai naujus batus?

Kempiniukas Plačiakelnis ir Patrikas nusikvatojo. Naujus batus? CHA! Jau greičiau naują GYVENIMĄ! DIDELIO VYRUKO gyvenimą!

Kiek paėjęs Kempiniukas Plačiakelnis išgirdo kažką trakštelint sau po kojom – TRAKŠT!

– Aaai! – riktelėjo pažįstamas žemas balselis.

Pakėlęs koją Kempiniukas išvydo Planktoną, prisiplojusį prie bato pado.